

Forslag om Afskaffelse af Landbrugsbeskyttelse. De erindre, at vi stillede Forslag om Afskaffelse af Told paa Ost, Humle o. s. v., det var ikke mange Sætsler, men der var dog nogle, og De erindre, at der ved 1ste Behandling lød „Hør“ rundt omkring, og at der var en vis Stemning for at følge Forslaget, men at man i Udvalget ikke turde tage Konsekvensen af det Standpunkt. Der er ingen Tvivl om, at den Omstændighed, at dette Tings Flertal i Fjor ikke flot og rigtigt vilde stryge de forskellige Landbrugstoldsætsler, har styrket Protektionismen i det andet Ting, og der er ingen Tvivl om, at dette Tings Flertal derved selv faar noget Ansvar for, at det ikke i det kommende Fællesudvalgs Forhandlinger vil staa lige saa stærkt overfor Protektionismen, som det vilde have gjort, hvis det flot, resolut og korrekt havde strøget Landbrugstolden og sagt: Vi ville ikke selv have nogen Landbrugstoldbeskyttelse. Saa havde de staaet stærkere, det er der ingen Tvivl om.

Det, jeg egentlig tog Ordet for i Dag, var for at gøre nogle korte Bemærkninger til det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen). Han erkendte, at han paa et væsentligt Punkt havde misforstaaet eller rettere sagt ikke hørt rigtigt, hvad jeg udtalte; men, føjede han til, paa et andet Punkt havde jeg gjort mig skyldig i en Modsigelse, thi jeg havde først hævdet det som en uløselig Opgave at gavne Roedyrkerne, men senere havde jeg erkendt, at det var muligt for nogle enkelte Vedkommende. Hvad jeg har fremsat i den første Udtalelse, som det ærede Medlem citerede, er den Betragtning, som jeg stadig nærer, at det er en uløselig Opgave ad de Veje, her ere omtalte, at gavne Roedyrkerne paa Sukkerfabrikkernes Bekostning. Det var Forudsætningen for, hvad jeg sagde. Men ganske vist antydede jeg i Fjor i Udvalget, at der var Veje af ganske anden Art, som ikke kom Told sagen ved. Jeg anser det ganske vist ikke for en uløselig Opgave at gavne Roedyrkerne paa Forbrugernes Bekostning; det gør jeg selvfølgelig ikke. Jeg anser det for en uløselig Opgave indenfor det samme Maal af Toldbeskyttelse, men hvis man forøger det Maal, hvis man forøger Beskyttelsen og derved forøger Sukkerpriserne, anser jeg det naturligvis ikke for umuligt at gavne Sukkerroedyrkerne og ogsaa Fabrikkerne, det er klart.

Mit Hovedsynspunkt er, at ved de Ændringer, som ere foregaaede i det andet Ting, er der sket en Forøgelse af

Sukkerbeskyttelsen, hvorved der vil indtræde en Forøgelse af Sukkerprisen, og saa ville naturligvis ogsaa Sukkerroedyrkerne faa nogen Fordel derved. Naar nu det ærede Medlem talte om den Undtagelse, jeg havde indrømmet for Andelsfabrikken i Nykøbing paa Falster, og hævdede, at det gjaldt ogsaa de øvrige ikke kontraktbundne Roedyrkerne, har det ærede Medlem for Randers allerede efter min Mening svaret fyldestgørende derpaa; men jeg vil føje til, at naar det ærede Medlem for Hornslet nævnedé det Areal, som den omtalte Landstingsmand dyrker Roer paa til denne Fabrik — det var for øvrigt forholdsvis lille mod det øvrige Areal, men jeg hørte maaske ikke Tallene saa nøje —, er det ikke Hovedsagen. Men, saa vidt mig bekendt, er denne Fabrik ikke noget ægte Andelsforetagende. Saa vidt mig bekendt, er han ikke blot Hovedandelshaver, men Stillingen er vistnok den, at denne Fabrik nærmest tilhører denne meget omtalte lolland-falsterske Landstingsmand. Han har vistnok, eller rettere hans Fader, skudt en saadan Kapital ind deri, at man meget godt, naar man ikke er meget nøjeregnende, men taler i al Almindelighed, kan identificere denne Fabriks Interesser med den højtærede Landstingsmands.

Det ærede Medlem for Hornslet paastod, at de Ændringer, der ere foretagne i det andet Ting, begunstige Sukkerraffinaderiet i Larsbjørnsstræde, thi Afgiften af det indførte Raasukker gik ned fra 5,2 til 4,95. Det var en højst mærkelig Begunstigelse, naar samtidig Tolden paa det indførte Sukker forhøjes fra 5,5 till 5,9. Ja, hvis dette Raffinaderi i Larsbjørnsstræde fik Garanti for, at det af de danske Sukkerfabrikker kunde faa Raasukker til 4,95, kunde det være rigtigt. Men det have de ikke den mindste Garanti for, tværtimod taler al Sandsynlighed for, at de ikke kunne faa det, for naar man samtidig forøger Beskyttelsen, ville Fabrikkerne blive i Stand til at kræve højere Pris af det Raasukker, som gaar til Raffinaderiet.

Vi have under hele Fjoraarets Toldbehandling regnet Toldbeskyttelsen paa den Maade for de Varer, der her er Tale om, hvor der er indenlandsk Afgift, at vi toge Differencen mellem indenlandsk Afgift og Tolden paa den indførte Vare. Og vi have i Fjor gennem hele Behandlingen været enige om, at Beskyttelsen kan ikke regnes paa anden Maade end som en Fordyrelse af en Vare, en Forfalskning af den naturlige Vareværdi. Det, der nu sker, er,